

בש"פ 4107/22 - פלוני נגד מדינת ישראל - משטרת טבריה

בבית המשפט העליון

בש"פ 4107/22

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

העורר: פלוני

נגד

המשיב: מדינת ישראל - משטרת טבריה

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בנצרת מיום 16.6.2022 בעמ"י 34775-06-22
שניתנה על-ידי כבוד השופט ג' צפירי.

בשם המבקש: עו"ד מוטי לוי

החלטה

1. בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 16.6.2022, בעמ"י 34775-06-22 (השופט ג' צפירי), שבה התקבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בנצרת, מאותו יום, במ"י 19860-06-22 (השופט י' נבון), ונקבע כי המבקש יוסיף לשהות במעצר עד ליום 20.6.2022.

2. ביום 9.6.2022 נעצר המבקש בחשד לביצוע אינוס ומעשים מגונים בבתו. ביום 10.6.2022 האריך בית משפט השלום (השופטת ט' ויסמן בן שחר) את מעצרו של המבקש, בהסכמת הצדדים, עד יום 14.6.2022. עם תום ימי המעצר, ולאחר עיון בחומרי החקירה, קבע בית משפט השלום (השופט י' נבון) כי קיים חשד סביר שהמבקש ביצע את העבירות המיוחסות לו, וכי מתקיימת לגביו עילת מעצר של חשש לשיבוש הליכי חקירה. לפיכך, הוארך מעצרו של

עמוד 1

המבקש ב-48 שעות. עם סיומן, ביום 16.6.2022, החליט בית משפט השלום להורות על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר בביתה של בתו (אין מדובר באותה בת שלגביה מיוחסות העבירות הנחקרות בעניינו של המבקש). זאת, בשל היותו של המבקש עצור למשך שבוע ימים, מבלי שהחקירה הביאה להתקדמות משמעותית בביסוס החשדות נגדו; היעדר הרשעות קודמות לחובתו; והתרשמותו החיובית של בית המשפט מיכולתה של המפקחת לפקח על המבקש.

3. מספר שעות לאחר מכן, הגישה המשיבה לבית המשפט המחוזי ערר על ההחלטה, וזה נדון בו ביום. בית המשפט המחוזי קבע, כי מעיון בתיק החקירה עולה חשד סביר שהמבקש עבר את העבירות המיוחסות לו, וכי חלק מפעולות החקירה המבוקשות על-ידי המשיבה "לא ניתנות לביצוע אלא כאשר ה[מבקש] נמצא במעצר". משכך, ובשים לב לעצם טיבה של העבירה, המקימה - כפי שקבע גם בית משפט השלום - "חשש אינהרנטי" לשיבוש הליכי חקירה, נעתר בית המשפט המחוזי לערר, והאריך את מעצרו של המבקש עד ליום 20.6.2020.

מכאן הבקשה שלפני.

4. לאחר שעיינתי בבקשת הרשות לערור ובחנתי את צרופותיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה - להידחות. כידוע, בית משפט זה אינו מתערב ב'גלגול' שלישי' בהחלטות הנוגעות לענייני מעצרים, אלא במצבים שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות (בש"פ 5547/17 מרזוק נ' מדינת ישראל, פסקה 4). המבקש סבור, כי צדק בית משפט השלום בקביעתו כי "עוצמת החשד הנמוכה שאף נותרה בעינה לאחר שבוע של חקירה בתנאי מעצר, מצדיקה שחרור", ולכן יש לבכר את גישתו, על-פני זו של בית המשפט המחוזי. דא עקא, לא הוברר בבקשה מדוע במצב זה מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות, המצדיקות מתן רשות לערור. בנוסף, טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי, בכך שקבע כי החשש לשיבוש החקירה הוא אינהרנטי לסוג העבירה, ולא בחן את נסיבותיו הפרטניות של המקרה. לשיטתו, יש לחדד את המצב המשפטי בעניין. ברם, המצב המשפטי בסוגיה זו ידוע, ונקבע לא פעם כי "החשש לשיבוש הליכי משפט בעבירות מין במשפחה הוא חשש אינהרנטי" (בש"פ 3883/19 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 5; ראו גם: בש"פ 1778/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (13.3.2017)). הבקשה אינה מעוררת אפוא שאלה משפטית עקרונית חדשה, ואינה מצביעה על נסיבות חריגות המצדיקות מתן רשות לערור.

5. אשר על כן, הבקשה לרשות לערור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ' בסיון התשפ"ב (19.6.2022).

ש ו פ ט